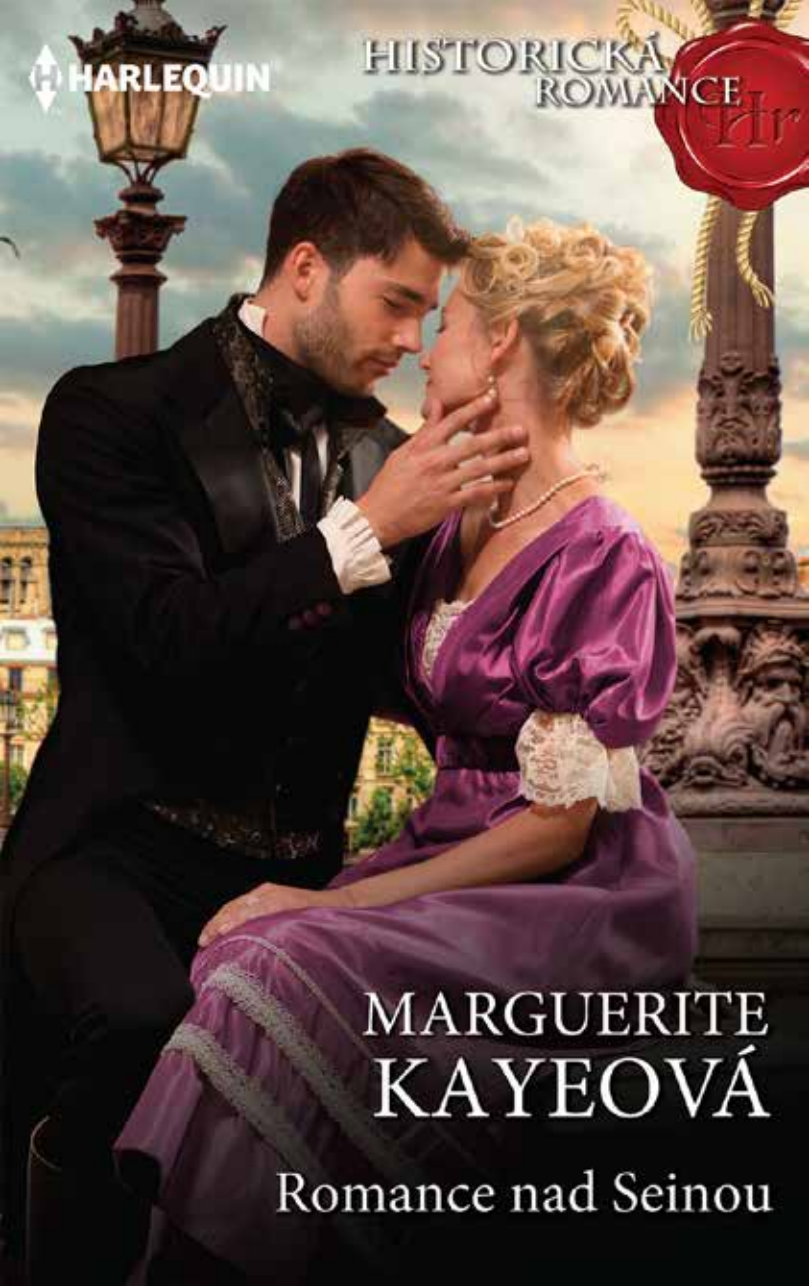

H HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Romance nad Seinou

MARGUERITE KAYEOVÁ

ROMANCE
NAD SEINOU

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

někomu je osud nakloněný, druhému zase méně. To je známá pravda a přesvědčila se o ní i hrdinka romance Panství Calverley Hall Isobel. Kdysi bývala dcerou majitele celého panství, zatímco její přítel a důvěrník synem pouhého kováře, a teď se situace obrátila. Ovšem v mých knihách musí vždycky zvítězit jen to dobré, a tak se autorka Lucy Ashfordová postarala, aby Isobel dokázala všechny přesvědčit, že její obvinění byla nespravedlivá.

Už podruhé se tento měsíc setkáte s minisérií Skandální svazky a s tajemnou Madam Z, která pomůže nešťastné dívce a pošle ji tentokrát do Paříže. Jestli naše hrdinka dostane slíbenou štědrou odměnu, aby mohla být soběstačná a žít podle svého, nebo se její klient postará, aby už nikdy nebyla sama, to se dozvíte z příběhu, který jeho autorka Marguerite Kayeová nazvala Romance nad Seinou.

Přeju Vám nejen krásné léto, ale hlavně radost z četby mých romancí.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

**ROMANCE
NAD SEINOU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

From Courtesan to Convenient Wife

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Helena Volná

Odpovědný redaktor:

Růžena Skálová

© 2018 by Marguerite Kaye

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5045-0 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5046-7 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5047-4 (PDF)

PROLOG

Londýn – květen 1818

Dům, k němuž měla namířeno, stál v Upper Wimpole Street, na samém okraji části Londýna, která se dala ještě považovat za slušnou a úctyhodnou. Žena, známá jako Madam Z, lehce sestoupila ze svojí bryčky a nařídila kočímu, ať počká, až bezpečně dojde k domu, a pak se pro ni za hodinu vrátí. Hodina, jak Madam Z ze zkušenosti věděla, obvykle bohatě stačila k tomu, aby svoji neobvyklou obchodní záležitost vyřídila. Ať už s jakýmkoli výsledkem.

Číslo čtrnáct našla až na konci ulice řadových domků. K hlavním dveřím vedlo několik nízkých schodů, ale vchod do suterénu, který hledala, byl za rohem, na Devonshire Street. Madam Z opatrně sestoupila po příkrém schodišti. Navzdory jasnému a slunečnému jarnímu dni zde dole panoval chlad a přitímí a vzduch byl vlhký a zatuchlý. Záclony v jediném špinavém okně byly zatažené. Klepátko bylo zrezivělé, a když se ho dotkla, z oprýskaného dřeva na dveřích odpadl kousek barvy.

Na klepání nikdo nereagoval. Zkusila to znovu a upřeně sledovala okno. Vyplatilo se jí to, protože za záclonou zahlédla pohyb, jak se kdosi uvnitř snažil vyhlédnout nepozorovaně ven.

Stála bez hnutí s vědomím, že ji někdo pozoruje. Bohužel si už zvykla, že ženy, které vyhledávala, nevívaly nezvané hosty s otevřenou náručí. Měly k tomu nejružnější důvody, ale u všech byl pokaždé prapříčinou strach.

Těm ženám, jejichž ojedinělé schopnosti či vlastnosti odpovídaly jejím nárokům, Madam Z nabízela východisko z jejich obtížné životní situace. Pokud vyhověly jejím požadavkům, navrhla jim zvláštní smlouvy a prostředky na nový začátek, ačkoli to, jak s nimi naloží, záviselo výhradně na nich samotných.

Výjimečný podnik, který si Madam Z založila, byl velmi výnosný a zároveň jí většinou přinášel uspokojení. Ačkoli nastaly chvíle, kdy ztrácela naději a přemýšlela, zda její dobročinnost má vůbec nějaký dopad, zvláště když viděla, jakých nesčetných nespravedlností se tento svět dopouští vůči ženám.

Dnes však byla pozitivně naladěna. Měla nového klienta s neobyčejným požadavkem, který měl její vyhlášenou schopnost učinit z nemožného možné podrobit další zkoušce.

Ve chvíli, kdy se doslechla o společenském pádu lady Sophie Actonové, zajímalo ji, co bylo jeho pravou příčinou. Díky své dokonalé síti informátorů to rychle zjistila a nyní její důvody chápala až příliš dobře. Zabolelo jí z toho srdce, tedy alespoň do té míry, do jaké může zmrzlý orgán něco zabolet.

V duchu si trochu jízlivě pomyslela, že by té ženě nemohla najít vhodnější úkol, ani kdyby se snažila sebevíc. Ženě, která už měla dost času, aby se rozhodla, zda je její návštěvnice buď její bytná, která ji chce vystěhovat, protože jí dluží nájemné, nebo dáma z jiné sorty, která ji chce obtěžovat.

Byl nejvyšší čas, aby se lady Sophia Actonová

přestala skrývat a vrátila se do života. Ačkoli do zcela jiného, než jaký vedla až dosud.

Madam Z znovu zabušila na dveře. Její trpělivost byla tentokrát odměněna právě tak, jak předpokládala. Žena, která jí otevřela, byla vysoká a štíhlá. Měla na sobě nemoderní seprané šaty, které snad kdysi bývaly šedé, modré nebo hnědé a které byly na jaro příliš teplé. Světlé vlasy měla svázané do neupraveného uzlu, z něhož jí do obličeje padalo několik pramenů dlouhých jemných kadeří. Velké mandlové oči s hustými tmavými řasami pod dokonalým obočím byly mimořádné. Měly temně modrou barvu lazuritu, ale v této chvíli byly vpadlé a pod nimi se rýsovaly tmavé kruhy. Pleť měla bledou a povadlou, takovou, jakou mívají lidé, kteří trpí nedostatkem spánku. Přesto všechno však byla lady Sophia Actonová jednou z nejkrásnějších žen, jaké kdy Madam Z potkala. Měla v sobě jakousi éterickou krásu, jaká u některých mužů vyvolává ochranné pocity. U většiny však nikoli. Madam Z si hořce pomyslela, že hranice mezi touhou chránit a chutí využívat je jen velice tenká a lze ji snadno překročit. Muži nejspíš předpokládali, že křehký zjev lady Sophie jde ruku v ruce s její slabou vůlí. Když se však Madam Z střetla s jejím pevným pohledem, pomyslela si, že opak je pravdou.

„Kdo jste? A co chcete?“

Zběžné otázky, ostrý tón. Lady Sophia se očividně společenskými formalitami nezatežovala, což Madam Z víc než vyhovovalo. Protáhla se úzkými dveřmi dovnitř a rychle je za sebou zavřela.

„Říkají mi Madam Z,“ řekla. „A mám pro vás jistý obchodní návrh.“

Sophia na vetřelkyni překvapeně zírala. Tato

elegantní, uhlazená a kultivovaná dáma má být ona tajemná Madam Z?

„Nejspíš si myslíte, že vůbec nevypadám jako osoba, kterou jste si představovala,“ řekla nezvaná návštěvnice, když si všimla dívčina údivu. „Anebo si možná lichotím. Možná jste o mně ještě neslyšela a vůbec nevíte, kdo jsem.“

„Pochybuji, že by v Londýně byl někdo, kdo by o vás neslyšel, i když to, kolik lidí mělo tu čest vás poznat osobně, je jiná otázka. Předchází vás pověst obratné zprostředkovatelky tajných dohod.“

„Mých služeb využívá víc významných osobností, než si umíte představit, nebo než by byli moji klienti ochotni připustit. Diskrétnost totiž stavím nade vše. Ať už bude výsledek našeho dnešního rozhovoru jakýkoli, lady Sophie, musíte mi slíbit, že o něm nikdy nebudete s nikým hovořit.“

Tomu se Sophia zasmála.

„Madam, jestliže znáte moje jméno, jistě víte, že jsem nechvalně proslulá, takže i kdybych o tom mluvila, nikdo by mě neposlouchal. Ti, kteří dbají na svoji dobrou pověst, radši přecházejí na druhou stranu ulice, aby se mi vyhnuli. A ty, kteří chtějí moji pověst ještě víc pošpinit, můj názor vůbec nezajímá.“

Zatímco mluvila, vedla svoji návštěvnici do jediné místnosti, která se v posledních třech týdnech stala jejím útočištěm. Bylo to již její čtvrté bydliště od chvíle, kdy se vrátila z Francie, a každé bylo menší a skromnější než to předešlé. Bylo jen otázkou času, kdy dostane výpověď i z tohoto nuzného příbytku, neboť v Londýně navzdory jeho rozloze vládl ve skutečnosti dosti omezený duch a londýnské ctihodné domácnosti byly ještě omezenější.

„Obávám se, že mi moje ubytování neumožňuje, abych zde měla přijímací salonek,“ podotkla Sophia

s ironickým úsměvem a pokynula k jedné ze dvou dřevěných židlí.

„Zdá se, že žena v mém postavení nemá právo na žádné pohodlí.“

„Ne, asi ne,“ souhlasila Madam Z. Posadila se, stáhla si kozinkové rukavice a rozvázala si stuhu na svém kloboučku.

„Žena ve vašem postavení, lady Sophie, má jen velmi málo možností. Podle vašeho skromného bydliště soudím, že jste si zvolila chudobu, i když se nabízelo evidentně jiné řešení.“

„Vy si neberete servítky, madam,“ odsekla Sophia a tváře jí zrudly.

„Myslím, že v mojí profesi je nejlepší mluvit otevřeně,“ odpověděla Madam Z s mírným úsměvem.

„Proto se vždycky dokážu vyhnout nedorozumění.“

Sophia se posadila na židli naproti ní.

„Tak dobře. Uznávám, že váš úsudek je správný. Rozhodla jsem se a jsem pevně odhodlaná nepřijmout žádnou z těch lukrativních nabídek, které jsem po svém návratu do Londýna dostala. Byla jsem donucena k tomu zvláštnímu povolání z mimořádně závažných důvodů. Ale ty důvody...“

Hrdlo se jí stáhlo a proti její vůli jí selhal hlas. Pod stolkem svírala ruce v pěst. Těžce polkla a zhluboka se nadechla.

„Ty důvody už pominuly,“ pokračovala tiše. „Proto se už nikdy, *nikdy* nesnížím k ničemu podobnému bez ohledu na to, v jak bídných podmínkách budu žít. Takže pokud jste sem přišla, abyste mi přednesla žádost nějakého muže, obávám se, že jste vážila cestu zbytečně.“

Sophii vyhrkly slzy, ale přesto se své návštěvnici podívala zpřímá do očí. O její soucit nestála.

Madam Z jen mlčky přikývla a zamyslela se.

„Vlastně jsem přijela, abych vám žádost jednoho muže přednesla,“ řekla po chvíli. „Ale můj návrh není takový, jaký si představujete. Služby, jaké od vás můj klient požaduje, jsou zcela jiného druhu. Abych se vyjádřila jasně, žádá se od vás, abyste přijala jistou roli, která se však bude odehrávat výslovně mimo ložnici. Ta role je dost náročná, ale vy se na ni skvěle hodíte.“

Sophia se hořce zasmála.

„Jako herečka jsem docela zdatná a zkušená. Po celou dobu svého posledního – řekněme angažmá – jsem jen hrála, předstírala, nic víc.“

„Máme tedy něco společného. I já si vydělávám na živobytí hraním. Ta Madam Z, kterou vidíte, je jen maska. Je to postava, kterou jsem si musela osvojit.“

Tato poznámka si žádala vysvětlení. Sophia však váhala. Ve výrazu Madam Z zahlédla soucit a pochopení, zároveň však i jasné varování, že existují věci, o nichž je lépe nemluvit. Sama až příliš dobře věděla, že takové věci je třeba pohřbít hluboko v temných zákoutích paměti a nikdy se k nim nevracet. Jen tak se s nimi lze vyrovnat.

Uvolnila sevřené pěsti a položila si ruce na stůl.

„Budu k vám upřímná, madam,“ řekla, „a doufám, že si svoji pověst diskrétní dámy zasloužíte. Žena v mém postavení má opravdu jen málo možností, jak jste sama poznamenala, a ještě méně zdrojů k obživě. Nevím, jaké služby ode mě požadujete, ale pokud se jich mohu zhostit, aniž bych ztratila i poslední zbytky své cti a sebeúcty, ráda vaši nabídku zvážím.“

Madam Z znovu přikývla, ačkoli nebylo jasné, zda ji potěšila Sophiina odpověď, nebo zda Sophia odpověděla tak, jak očekávala.

„Pokud se tuto zakázku rozhodnete přijmout, mohu vás ujistit, že finanční odměna za splnění

smlouvy bude víc než štědrá a zajistí vám budoucnost, jakou si budete přát.“

„Upřímně řečeno, o své budoucnosti nemám žádnou představu. V současné době přemýšlím jen o tom, jak přežít další den,“ povzdechla si Sophia.

V duchu si však pomyslela, že by se jí moc líbilo, kdyby mohla zjistit, co jí budoucnost přinese. Před šesti měsíci, kdy zůstala zcela opuštěná a bez přátel, na tom byla tak špatně, že si o žádné budoucnosti ani netroufala uvažovat. Život však šel dál. Jak se její finanční prostředky tenčily, Sophia nedokázala přemýšlet o tom, co bude za měsíc, za týden, zítra. Teď se jí zdálo, že se možná stane zázrak. Madam Z, patronka padlých žen, seděla naproti ní a nabízela jí možnost spásy.

„Nemám o své budoucnosti představu,“ opakovala Sophia a zvolna se usmála. „Ale vím, že chci mít budoucnost, ať už mi přinese cokoli. Chci, aby patřila mně a nikomu jinému.“

„V tom případě je to další věc, kterou máme společnou, lady Sophie.“

Tentokrát se Madam Z usmála srdečně a natáhla se, aby mohla vzít Sophii za ruku.

„Chápu vaši situaci, má milá, včetně důvodů, které vás přiměly jednat tak, jak jste jednala. Nezasloužíte si platit za to tak vysokou cenu, ale bohužel takový je svět, v němž žijeme. Nemohu ho změnit, ale věřím, že můžeme prospět jedna druhé. Jistě chápete,“ dodala opět svým strohým, obchodním tónem, „že vám nenabízím žádné milodary.“

„Zjevně jste si pečlivě zjistila vše o mé minulosti. Takže i vy jistě chápete, že bych žádné milodary nepřijela, ani kdybyste mi je nabízela,“ odpověděla Sophie rázně.

„V tom případě si obě dobře rozumíme.“

„Ne tak docela, madam. Stále nemám ani ponětí o roli, na niž se podle vás tak skvěle hodím. Co chcete, abych udělala?“

Madam Z však zvedla ruku a rázným gestem Sophii zarazila.

„Nejdřív několik pravidel, o nichž nebudeme diskutovat, lady Sophie. Zaručuji vám naprostou anonymitu. Můj zákazník má právo znát vaši minulost jen natolik, nakolik souvisí s vaším posláním, nebo nakolik se sama rozhodnete ji prozradit. Na oplátku jste mu povinována naprostou loajalitou. Vaše podmínky projednáme záhy, ale měla byste vědět, že zapláceno dostanete pouze tehdy, když svůj úkol splníte celý a úspěšně. Polovičatá práce nebude tolerována. Pokud odjedete před dokončením svého úkolu, vrátíte se do Anglie bez jakékoli odměny.“

„Vrátím se do Anglie?“ opakovala Sophia udiveně. „Žádáte, abych cestovala do zahraničí?“

„Všechno jedno po druhém,“ odpověděla Madam Z klidně. „Nejdřív musím mít vaše slovo, lady Sophie.“

„Máte ho, madam. Můžete se spolehnout. A teď už mě konečně přestaňte trápit a vysvětlete mi, co ode mě požadujete a kdo je ten váš záhadný klient.“

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž – o deset dní později

Kočár, v němž Sophia cestovala z Calais, se zastavil před kamenným vchodem zdobeným štítem s vytesanými hlavami řvoucích lvů, kteří povýšeně shlíželi na příchozí. Mohutné dvoukřídle vstupní dveře byly zavřené.

Má toto být konečný cíl její cesty? Před chvílí projeli jednou z pařížských městských bran a pak pokračovali rušnou ulicí podél toku Seiny. Sophii to umožnilo alespoň zčásti zahlédnout impozantní stavbu, což byla podle jejího soudu katedrála Notre Dame. I tak stále nemohla uvěřit, že je zde, v Paříži.

Dny, které uběhly od jejího osudového setkání s Madam Z, byly plné horečnatého spěchu. Vyřizování dokladů, plánování cesty a potvrzení jejích detailů, dokončení balení. Ačkoli k balení měla lady Sophia jen minimum věcí. Šaty, v nichž měla plnit své nové povinnosti, jí měl obstarat muž, který na ni pravděpodobně čeká za touto bránou. Muž, s nímž měla být svázána po dobu trvání jejich smlouvy.

Instinktivní záchvěv odporu Sophia rychle potlačila. Připomněla si, že tato smlouva je na hony vzdálená dohodě, na jakou kdysi váhavě přistoupila, a která byla sice méně formální, ale o to nechutnější.

Madam Z Sophii slíbila, že podmínky, které si vymínila, budou bezpodmínečně dodrženy. Ačkoli na veřejnosti musí toho muže poslouchat, v soukromí na ni nemá žádné právo; ani na její tělo, ani na její duši. V tom je tedy velký rozdíl. Tento muž není sir Richard Hopkins a služby, za něž hodlá zaplatit, jsou zcela odlišné. A až to všechno skončí, Sophia bude konečně naprosto svobodná, poprvé ve svém životě.

Nervózní chvění, které Sophia pocítovala v žaludku už od časného rána, kdy vyšla z posledního zájezdního hostince, aby se vydala na závěrečnou etapu své cesty, se stále stupňovalo a nyní zesílilo tak, že bylo téměř nesnesitelné. Sophia sledovala, jak se brána domu otevírá. Jeden z lokajů jí otevřel dveře kočáru a rozložil schůdky, aby mohla vystoupit. Sophia si lehce nadzvedla sukni cestovního kostýmu a sestoupila na chodník. Byla vděčná, že se jí netrese ruka, protože její nervózní očekávání bylo očividné.

„*Monsieur* vás už očekává, madam,“ oznámil jí sluha.

„*Merci*,“ odpověděla Sophia a vykouzčila na rtech úsměv, o němž doufala, že je patřičně dychtivý. Sluhovi poděkovala v jeho jazyce za to, jak o ni během cesty pečoval. Sluha se jí úslužně uklonil. Slyšela, jak se dvířka kočáru zavírají, a pak na dlažbě zazvonily koňské podkovy, když spřežení zamířilo do stájí.

Sophia se zhluboka nadechla, aby si dodala odvahy vejít do domu. *Hôtel particulier*, tedy městský palác, který se měl stát jejím novým domovem, byl krásný. Jeho tři křídla se rozkládala kolem nádvoří, na němž nyní stála. Stavba měla strmé šikmé střechy a vysoká okna ve francouzském barokním stylu, po zdech se šplhal břečtan. Nádvoří bylo rozdělené do dvou okrasných zahrad lemovaných živými ploty, důmyslně sestříhanými do vzoru, jenž seshora,

jak Sophie soudila, připomínal jakýsi znak. Hlavní vchod do paláce byl po levé straně. Na vrcholu pohodlného širokého schodiště střežila vchod do haly mramorová socha s křídly. A vedle sochy stál muž.

Prudké sluneční světlo pozdního odpoledne, které svítilo Sophii do očí, ji oslňovalo. Najednou dostala absurdní nápad. Když zůstane stát bez hnutí na místě, čas se po tu dobu zastaví. Jen na tak dlouho, aby se vzpamatovala a překonala strach, který vzhledem k jejím dosavadním zkušenostem nebyl až tak neopodstatněný.

Muži po ní zatím nechtěli nic jiného než jednu jedinou věc. Proto bude jistě oprávněné zůstat neustále ve střehu, a to i navzdory ujišťování Madam Z. Dokud se sama nepřesvědčí, že tento muž je jiný a nepředstavuje pro ni žádnou hrozbu.

Bude ostražitá, ale nesmí to dát najevo. Sebrala všechnu odvalu. Budoucnost, jak se na vlastní kůži přesvědčila, nikomu sama nespadne do klína. A ona teď dostala příležitost stvořit ji podle svých představ. Ačkoli se své nové role ujala už v Calais, teď ji musí hrát co nejpřesvědčivěji. Dosud si dokázala poradit i s horší situací a sehrála mnohem náročnější divadlo. Tohle zvládne!

Nasadila plachý úsměv kvůli komukoli, kdo by ji mohl pozorovat z řady oken paláce, a pustila se po vydlážděné cestičce přes nádvoří.

Muž, k němuž se blížila, byl vysoký a střízlivě oblečený. Jeho jednoduchý oděv jen zdůrazňoval jeho působivý zjev. Černé vlasy. Velmi snědá pleť. Mladší, než by očekávala u muže tak očividně bohatého, nanejvýš pětatřicetiletý, možná i méně.

Když došla k patě schodiště, usmál se na ni, a Sophia znejistěla. Vypadal jako učiněný Adonis.

Vykročil k ní a Sophia cítila, jak jí hoří tváře, což u ní nebylo obvyklé. Připisovala to však své nervozitě.

Jean-Luc Bauduin, zákazník Madam Z a důvod její přítomnosti zde, ji vzal za ruku a zvedl ji ke rtům, aby jí ji políbil. Sophia nepatrně ucukla, takže políbil jen vzduch nad konečky jejích prstů.

„Konečně jste tady,“ řekl anglicky s měkkým přízvukem. „Ani si neumíte představit, jak netrpělivě jsem počítal dny do vašeho příjezdu. Vítejte v Paříži, madam Bauduinová. Je to pro mě nevýslovná úleva setkat se po tak dlouhém čekání se svojí novou manželkou.“

Jean-Luc pokynul Angličance, aby ho vysokými dveřmi, které vedly na terasu, následovala přímo do soukromí ranního salonu.

„Tady si můžeme v klidu promluvit,“ vysvětloval. „Zítřa zahájíme naše divadlo tím, že vás formálně představím členům domácnosti. Myslím, že pro začátek by bylo prozíravé, abychom se trochu lépe seznámili, zvláště když máte hrát moji milovanou ženu.“

V duchu si pomyslel, že mu bude chvíli trvat, než si na tuto bizarní situaci zvykne. Pokynul Sophii, aby se posadila.

„Po tak dlouhé cestě jistě musíte být unavená. Dáte si trochu čaje?“

Ačkoli mluvil anglicky, Sophia mu odpověděla dokonalou francouzštinou.

„Děkuji vám, čaj by mi přišel k chuti. Byl to skutečně dlouhý den.“

„Vaše skvělá znalost mé mateřštiny je pro mě nečekanou výhodou,“ řekl Jean-Luc, „ale když budeme sami, rád s vámi budu mluvit anglicky.“

„I vy ovládáte moji mateřštinu skvěle, pokud vám

smím oplatit váš kompliment,“ usmála se Sophia a odložila rukavičky a klobouk.

„Mé obchody mě nutí často navštěvovat Londýn.“

Čajový servis už byl prostřený na stolku a voda ve stříbrné konvici bublala na ohřívači. Jeho manželka – *mon dieu* – ta žena, která měla hrát jeho manželku – začala dychtivě provádět rituál, který Angličané tolik milují. Zjevně se potřebovala uklidnit šálkem čaje. Alespoň v tomto předpokladu se tedy nemýlil.

Posadil se naproti ní a pozoroval ji, jak je zaujatá přípravou nápoje. Navzdory čilé korespondenci s Madam Z v skrytu duše nevěřil, že mu proslulá zprostředkovatelka dokáže obstarat osobu, která by dokonale splňovala všechny jeho jednoznačné požadavky. Přesto zde měl před sebou živý důkaz, že to dokázala.

Ve skutečnosti kandidátka, kterou Madam Z vybrala, přinejmenším svým vzhledem značně překonala všechny jeho představy. Ačkoli její přitažlivost a krása nebyly těmi hlavními požadavky. Konečně po těch nekonečných týdnech nejistoty a vkrádajících se pochyb může začít jednat. Hrozilo, že nedávné události obrátí jeho život vzhůru nohama, ale nyní může všechno znovu napravit a příjezd této ženy, jeho údajné manželky, je prvním významným krokem v jeho plánu.

Jmenovala se Sophia, což byl jeden z mála faktů, které mu o ní Madam Z sdělila. O jejím původu ani o jejím minulém či současném životě nevěděl nic. Požadoval, aby mu vybrala ženu, kterou by společnost, v níž se pohybuje, přijala jako jeho manželku bez sebemenších pochybností a otázek, ženu, do níž by se mohl věrohodně zamilovat tak bláznivě, že by hodil opatrnost za hlavu a bez váhání se s ní oženil. Jeho

žádost Madam Z splnila víc než uspokojivě. Žena, kterou mu poslala, byla odpovědí na jeho modlitby, jež si ani netroufal vyslovit.

Původně se domníval, že to bude herečka, ale když si ji teď prohlížel, nemohl tomu uvěřit, aniž věděl proč. Byla až úchvatně krásná, ale současně působila křehce, téměř étericky, a postrádala onu přehnanou teatrálnost, nutnou k tomu, aby člověk mohl stát na prknech, která znamenají svět. Byla štíhlá jako proutek a vypadala, že by ji odfoukl i vánek. Ve světle, které měla za zády, jí vlasy zářily jako stříbro. Pleť měla bledou, téměř průsvitnou, rty jemně růžové. Jeho pozornost však nejvíc upoutaly její oči, které měly nezvykle modrou barvu, jako Středozevní moře kdesi na jihu, ačkoli by je nenazval ani tyrkysové, ani chrpově modré, a dokonce ani azurově modré. Takovou barvu ještě nikdy neviděl.

Ke svému zahanbení Jean-Luc cítil, že ho její přítomnost vzrušuje. Nenapadlo ho, že by našel takovou ženu, která by prolomila jeho ochranný štít. Její podmínka, že mezi nimi nesmí dojít k absolutně žádným důvěrnostem, ho překvapila. Jeho představy o roli, jakou měla sehrát jeho falešná manželka, se sice netýkaly jeho ložnice, ale po zralé úvaze dospěl k názoru, že je od ní moudré vyjasnit si i tuto záležitost, protože by snadno mohlo dojít k nedorozumění, a tak s její podmínkou bez váhání souhlasil. Ačkoli o sobě nepochyboval, že ji dodrží, v tuto chvíli si přál, aby mu Madam Z neposlala ženu, která přímo dokonale ztělesňovala touhu, nebo přinejmenším jeho toužebné představy. Nechtěl, aby ho rozptylovala vášeň, dokonce i kdyby měla zůstat neopětovaná.

Mohl jen doufat, že čas, který spolu budou muset strávit, ho z podobných nemístných úvah vyléčí. Nyní

záleželo jen na tom, jak Sophia zapůsobí na ostatní, nikoli na tom, jaká je a jak působí na něj.

Váhavě od ní přijal čaj v křehkém porcelánovém šálku Sèvres a lehce se při tom dotkl jejích prstů. Byly studené jako led. Ucukla stejně jako na nádvoří, když jí chtěl políbit ruku, i když se to snažila skrýt. Čekal, že bude nervózní. Ani on nebyl klidný. Na jejím příjezdu hodně záviselo.

Na prsteníčku měla jednoduchý zlatý kroužek, který si podle pokynu Madam Z koupila na jeho náklady. Šálek držela v ruce jako pravá dáma a čaj upíjela pomalu a s grácií. V celém jejím chování byla patrná vrozená sebejistota a kultivovanost, takže ho napadlo, zda svým původem nestojí na společenském žebříčku o několik příček výš než on. Proč by však urozená a skvěle vychovaná dáma souhlasila s tím, že bude hrát manželku francouzského obchodníka s vínem?

To byla sice nesmírně zajímavá otázka, ale teď na ni nemohl hledat odpověď. Ať už měla jakýkoli původ, podstatné nyní bylo jen to, že je zde a umožní mu získat vlastní původ. Madam Z vybrala dobře, tak jak to očekával i vzhledem k její pověsti a vysokému honoráři, který požadovala. Rád by jí zaplatil i dvakrát či třikrát víc, jen aby jejich komedie přinesla své ovoce.

Bezmyšlenkovitě se napil té nechutné tekutiny, kterou Angličané tolik milují, a okamžitě s výrazem znechucení odložil šálek na stůl.

„Takže, madam,“ řekl, „zpět k obchodu. Možná bychom mohli začít tím, co víte o úkolu, který vás čeká.“

Sophia opatrně odložila svůj šálek z jemného porcelánu. Navzdory čaji měla v ústech sucho a srdce

jí poplašeně tlouklo. Zpět k obchodu, řekl a použil stejnou chladnou větu, jakou užíval i Hopkins. Tentokrát však nebyla už tak naivní. Odkáslala si.

„Než začneme, *monsieur* Bauduine...“

„Než začneme, madam, myslím, že bychom se měli dohodnout na méně formálním oslovení. Vždyť jsme alespoň pro okolní svět manželé! Jmenuji se Jean-Luc. Prosím, abyste mi tak říkala.“

„Jean-Luc. Ano, vím to. Já jsem Sophia.“

„Ano, to také vím, i když to je to jediné.“

Čekal. Lehce při tom povytáhl obočí. Oči měl tmavě hnědé, řasy husté, dlouhé a černé. O očích muže se neříká, že jsou krásné, ale v tomto případě... tento muž byl... velmi mužný. Bradu měl pevnou a mezi obočím se mu trvale usadila vráska. Nebyl to žádný Adonis, v tom se Sophia mýlila, když ho tak zprvu označila, a dokonce nebyl ani hezký, pokud by člověk bral za vzor klasickou dokonalost lorda Byrona. Tento muž, který se měl nyní stát jejím manželem, se nepodobal ani lordu Byronovi, ani Adonisovi, ani žádnému jinému dokonalému typu. Byl úplně jiný. Nezapomenutelný. Nepřehlédnutelný. Pokud by měl být nějaký muž považován za přitažlivého, pak by to byl on. O tom však nechtěla přemýšlet. Dokonce ani nechtěla ukojit svoji zvědavost ohledně jeho příjmení, zvláště když často cestoval do Londýna.

Bezvýrazně mu hleděla do očí a mlčela. V mlčení byla ostatně moc dobrá.

„Takže prostě Sophia,“ řekl konečně Jean-Luc a pokrčil rameny, což mohlo vyjadřovat porážku, ale mnohem spíš lhostejnost.

„Máte mi v úmyslu alespoň sdělit, co vám Madam Z pověděla o vašem zdejším poslání?“

Škádliil ji, nebo se jí posmíval? Možné bylo obojí a Sophia se nemohla rozhodnout. Rozhodla se tedy,

že o tom nebude přemýšlet. To byla ostatně vždy ta nejjistější věc.

„Řekla mi jen málo,“ odpověděla odměřeně. „Pouze to, že požadujete, abych hrála vaši manželku, a to tak přesvědčivě, aby všichni uvěřili, že šlo o sňatek z lásky. Důvody mé přítomnosti v Paříži a moje povinnosti mně podle Madam Z vysvětlíte vy sám, stejně jako podmínky, za nichž bude naše smlouva považována za splněnou. Krátce řečeno, Madam Z nebyla moc sdílná, i když mě ujistila, že vy jste jí všechno popsal do detailu a ona v nejmenším nepochybuje, že dokonale odpovídám všem vašim požadavkům.“

„Zdá se, že její pověst zachovat tajemství je opodstatněná.“

Jean-Luc otáčel masivním zlatým pečtním prstenem, který nosil na pravé ruce.

„Připadá mi ale absurdní, že já vám musím o sobě svěřit všechno, zatímco vy mi o sobě nemusíte prozradit vůbec nic. Dokonce ani vaše příjmení.“

Absurdní, ale pro ni velmi výhodné, pomyslela si Sophia. Ovšem když si všimla jeho pevně sevřených rtů, usoudila, že pro něj je to mimořádně nevýhodné. Proč musí muž jako on, bohatý, sebevědomý, úspěšný a ano – to si musela Sophia přiznat – i mimořádně přitažlivý platit úplně cizí ženě, aby hrála jeho manželku?

Stále ji upřeně pozoroval a čekal, až poruší napjaté ticho panující mezi nimi a odpoví mu na jeho nevy-slovenou, ale zřejmou otázku. Sophia se však stále tvářila neurčitě.

„Mám-li svoji roli hrát přesvědčivě, pak mi musíte všechno vysvětlit, ať už je pro vás sebenepříjemnější svěřovat se naprosté cizince.“

A ať už je to pro její protějšek jakkoli nepříjemné,

nejprve se musí sama ujistit, zda správně pochopil její požadavky.

„Než začneme, ráda bych s vámi projednala podmínky, které jsem si stanovila.“

„Nejsem si jistý, co bychom měli ještě projednávat,“ řekl Jean-Luc. „Souhlasil jsem s nimi, jak jistě víte, protože jinak byste tady nebyla.“

Sophia se lehce usmála. Rty měla pevně sevřené.

„V tom máte v zásadě pravdu. Ale zjistila jsem, že nejlepší je vyjasnit si všechny detaily.“

Obočí mu vystřelilo vzhůru.

„Zjistila jste? Znamená to snad, že už jste podobné smlouvy někdy uzavírala?“

„Takovou smlouvu jsem v životě neuzavřela,“ odsekla Sophia. Byla to vlastně pravda a Jean-Luc o pravé podstatě jejích dřívějších *dohod* nemusel nic vědět.

„Chtěla jsem říct, že jsem zjistila... prostě si myslím, že pro nás oba bude nejlepší, když nám bude od začátku zcela jasné, kam až mohou zajít naše – důvěrnosti.“

Sophia si nervózně poposedla na židli. Byla na velkých rozpacích a uvědomovala si, že vypadá jako prudérní netýkavka.

„Mám-li hrát vaši manželku, nejspíš to má být kvůli publiku, a to asi očekává nějaké projevy náklonnosti. Byla bych vám vděčná, kdybyste mi prostě a jasně vysvětlil, co ode mě v takové situaci očekáváte vy.“

„Přiznávám, že o takových detailech jsem neuvažoval. Ale máte pravdu, nejlepší bude, když si všechno hned na začátku vyjasníme.“

Jean-Luc zamyšleně hleděl na svůj pečetní prsten.

„Tak tedy prostě a jasně. Naše manželství je určené jen pro uspokojení veřejnosti. Máte mé slovo,

že v soukromí na vás nebudu mít žádné požadavky fyzické povahy. Abychom působili věrohodným dojmem, na veřejnosti a před mým služebnictvem se naše důvěrnosti, jak tomu říkáte, omezí jen na takové jednání, které odpovídá bontonu. Chcete, abych vám to vysvětlil ještě jasněji, nebo vám to postačí takto?“

„Je to víc než jasné.“

Sophia pocítila velkou úlevu a trochu uvolnila strnulá ramena. Instinkt jí napovídal, že může jeho slibu důvěřovat, věděla však, že její instinkt ji v minulosti už několikrát zklamal. S tragickými důsledky.

„Chápete, že porušení těchto mých podmínek automaticky povede k anulování naší smlouvy? Nejenže okamžitě odjedu, ale vy...“

„Já vám budu muset vyplatit vaši odměnu v plné výši. Toho jsem si vědom. Už jsem vám dal své slovo džentlmena, že vaše podmínky neporuším. Sophie, nejsem si jistý, co bych měl ještě udělat, abych vás o tom ujistil. Snad jen mohu zdůraznit, že důvody, proč jsem vás sem pozval, mi doslova změnil život. Tato komedie musí být úspěšná. Proto nemám v úmyslu udělat nic, co by ji mohlo ohrozit. Rozumíte mi?“

„Ano.“

Sophia se trochu uklidnila a její napětí zvolna polevovalo. Zmohla se i na slabý úsměv.

„A já vás mohu také ujistit, *monsieur* – tedy Jean-Lucu – že i já se vynasnažím, aby naše hra byla úspěšná.“

„*Eh, bien*, smím tedy doufat, že jsme tuto věc uzavřeli?“

„Děkuji vám, ano.“

I on se usmál, ale byl to jen formální, chladný úsměv.

„Nicméně jistě chápete, Sophie, že se musíme

chovat přesvědčivě. To je nesmírně důležité. Nečekám, že se se mnou budete chtít milovat, ale očekávám, že se budete tvářit, jako byste po ničem jiném netoužila. Anebo ještě lépe, jako byste to právě dělala.“

„Jistě,“ kývla Sophia. Cítila, jak jí opět hoří tváře. Zahanbovalo ji zjištění, že po tom všem, co musela snášet, je stále přecitlivělá a snadno se rozruší. Vždyť jeho společnost pro ni byla mnohem snesitelnější, než očekávala. Dokonce by snad mohla být – ne, bylo by příliš přehnané tvrdit, že by mohla být příjemná. Rozhodně jí však zatím nepůsobila žádné utrpení.

„Jenom stále nerozumím tomu, proč potřebujete manželku?“ zeptala se Sophia znejistělá svými úvahami. „A proč to musí být sňatek z lásky?“

„Ale to je docela prosté,“ usmál se Jean-Luc ironicky. „Láska je totiž jediné uvěřitelné vysvětlení našeho nečekaného svazku. A náš nečekaný svazek ohromí všechny, kdo mě znají.“

Zamračil se a pečlivě volil slova. „Není to tak, že bych byl odpůrcem manželství. Je to instituce, do níž jsem měl v úmyslu vstoupit až někdy v budoucnu, ale v současnosti je o mně všeobecně známo, že jsem se oženil se svým obchodem. Paradoxně právě své vášni pro obchod vděčím za svůj úspěch, což mě naopak poněkud nevhodně staví do pozice velmi žádaného ženicha.“

Jeho ironický tón ji nenechal na pochybách, jak se věci mají.

„Ale zatím jste vdavekchtivým dámám úspěšně unikal,“ podotkla Sophia. „Nevěřím, že jste mě zasměstnal, abyste v tom mohl pokračovat. Neděláte na mě dojem člověka, jehož je možné přimět udělat něco, co nechce.“

„Není to tak jednoduché, Sophie,“ odpověděl Jean-Luc s úsměvem. „Ale vlastně máte pravdu. Jste tady právě proto, že se nedám k ničemu přinutit.“

„Dobré nebe!“ zvolala Sophie, protože svá slova myslela spíš v žertu. „Snad mi nechcete tvrdit, že vás někdo nutí, abyste se oženil proti vaší vůli?“

Jeho úsměv se změnil v úšklebek.

„Existuje jedna žena, která se přesně o to snaží. Zatím se nemohu rozhodnout, zda je to podvodnice, nebo si jen něco namlouvá, ale ať už je to kdokoli, její snaha je odsouzena k nezdaru. Jsem pevně rozhodnutý dokázat, že všechny její nároky jsou na-prosto neopodstatněné. Tím, že vás představím jako svoji manželku, dokážu, že jsem se skutečně oženil. A bude to moje první varování.“

Sophia na něj zírala a své nezvykle modré oči měla rozšířené překvapením.

„To nechápu. Nikdo nemůže být *donucen* k sňatku, ani když... zkrátka nikdy,“ opravila se spěšně ve snaze skrýt, co jí málem uklouzlo. „Ta žena vám sotva může držet pistoli u hlavy a nutit vás, abyste si ji vzal.“

„Jenže ona má pistoli a drží mi ji u hlavy už od dubna,“ zasmál se Jean-Luc smutně. „Myslí si, že pistole nabitá stříbrnou kulkou bude řešením všech jejích problémů. A vy jste brnění, které má tu kulku odrazit.“

Sophia ohromeně zavrtěla hlavou.

„Já tomu pořád nerozumím. Proč jí prostě neřeknete, že se s ní neoženíte?“

„Protože to není tak jednoduché. Omlouvám se, ale žiju v té frašce už moc dlouho a vy jste teď konečně tady, takže se už nemohu dočkat, až své plány uskutečním. A přitom zapomínám, že vy je neznáte.“

Usmála se na něj. Byl to její první upřímný a přirozený úsměv a Jeana-Luca zcela oslnil.

„Dovolte mi, abych vás ujistila, že ani já se nemohu dočkat, až začneme. Takže co kdybyste mi pověděl o té ženě, která se chce stát vaší manželkou? Začněte třeba tím, jak se jmenuje.“

„Já vám to neřekl?“

Jean-Luc obrátil oči v sloup.

„Jmenuje se Juliette de Cressy a před šesti týdny se zcela nečekaně zjevila v mém domě. Do té doby jsem o ní nikdy neslyšel.“

Sophia se zamračila.

„Ale když ji vůbec neznáte, proč jste ji přijal a jednal s ní?“

„Jeden z mnoha důvodů, proč mám ke slečně de Cressy rozporuplné pocity, je ten, že na první pohled působí velmi důvěryhodně. Přišla v doprovodu komorné a měla u sebe navštívenku. Jsem zvědavý člověk a zajímalo mě, co mi chce sdělit. Když jsem se to dozvěděl, mojí okamžitou reakcí bylo mávnout nad její historkou rukou. Ve snaze vzít jí vítr z plachet jsem jí namluvil, že se mnou maří čas, protože jsem už ženatý.“

„Chápu správně, že vám to nevěřila? Což je sotva překvapivé, když sám přiznáváte, že jste známý jako zarputilý starý mládenec.“

„Ano, ale bylo v tom víc než jen to, že mi nevěřila. Byla – vlastně nevím, jak to říct, protože je těžké to vysvětlit. Nejdřív byla naprosto zničená, ale rychle se vzpamatovala. Pak mi předložila právní dokumenty – tedy onu stříbrnou kulku – které podle jejího názoru ospravedlňují její nárok. A v tu chvíli jsem si uvědomil, že to není jen nějaká nestydatá a drzá prospěcháčka, která se dá zastrašit neviditelnou manželkou. Nejenže mi nevěřila, že jsem ženatý, ale